

тойзи праведникъ служи тѣй усердно Богу не отъ друго , а само зачтото е надаренъ отъ него со всякаквы земны блага. Господь далъ діаволу власть надъ имота на Іова.

Дѣца-та му имали твърдѣ голѣмъ сгѣворъ по между си и често си правили угощенія единъ другому, нѣ Іовъ не стоялъ на твѣя угощенія: той избѣгвалъ отъ шумны веселія и ся молилъ Богу за дѣца-та си. Веднажъ, кога млади-тѣ момцы ся были събрали всички наедно да ся веселятъ и угощавать, а Іовъ ся молилъ Богу, дотекълъ единъ отъ слугы-тѣ му да му обади, че Аравійскы разбойници откарали всички-тѣ му волове и магарета; слѣдъ него дошълъ другъ вѣстникъ, който му казалъ, че мълние поразило всички-тѣ му овцы и овчери; третій донесълъ извѣстіе, че Халдеи му откарали камилы-тѣ и избили пастыри-тѣ; напоследъкъ четвъртый дотекълъ да му обади, че отъ силнѣ бурѣя ся съборила къща-та, гдѣ ся были веселили сынове-тѣ и дѣщери-тѣ му, и че тѣи всички погынали. Іовъ ся твърдѣ много оскърбилъ, особенно за послѣдне-то извѣстіе. Той, отъ жаль, раздралъ дрехѣ-тѣ си; нѣ кога размыслилъ, че всички твѣя прѣмжды му сѣ испроводены отъ Бога, казалъ: „Господь ми гы даде. Господь гы и взе! Да бжде имя-то Господне благословено!“

Іовъ впаднѣлъ въ голѣмѣ сиромашнѣ: нему ся дробило сѣрдце-то за изгубѣ-тѣ на дѣца-та му, нѣ цикаго не ропталъ на Бога и стоялъ твърдѣ въ правила-та на благочестіе-то. Возъ твѣя горчивины, Господь допустижѣ на діавола да испыта изново тѣрпѣніе-то Іовлево. Всичко-то му тѣло ся покрыло съ страшны раны; нѣ той съ тѣрпѣніе прѣносилъ болѣзни-тѣ и благословлялъ Бога. На женѣ му ся видѣли твѣя мѣкы нестѣрпимы; тя совѣтовала Іову подобрѣ да умрѣ, нежели да прѣноси такыва страданія. „Благослови Бога“, казала му тя, „и умри.“—„Ты говоришь като безумна жена“, отговорилъ Іовъ, „Ако сме пріели добро отъ рѣцѣ-тѣ Божи, то да не прѣтѣримъ ли зло-то, което попуща Той на насъ?“